

til at give Slip paa deres paabegyndte Dræt for at undgaa Kollision. Jeg er tilbøjelig til at tro, at de ville lade staa til og tro, at det nok gaar. For Brugeren af det faststaaende Redskab vil det være en daarlig Trøst, at vel har han faaet sit Redskab ødelagt, men saa har Vaadfiskeren til Gengæld faaet en Flænge i sine Garn. Ganske vist ligger der nogen Beskyttelse for de faststaaende Redskaber i, at de i mange Tilfælde ere udsatte fra Land, men de fleste faststaaende Redskaber naa ud over Hældningen mod Dybet, og naar de svære Vaadbaade løbe paa Stegene, ville de sikkert knække for Vægten af dem. Der er ikke Tale om andet end at Nedgarn og Krogliner ville blive ødelagte, hvis Snurrevaaddene skulle bruges i den østlige Del af Fjorden, det vil være umuligt at benytte dem uden denne Ødelæggelse. Jeg vil paa det indstændigste anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for Ændringsforslag Nr. 64 og skal i Betragtning af, at Tiden er saa langt fremskreden, hermed slutte.

Rasmus Hansen: Den ærede Ordfører har sikkert Ret, naar han begyndte sine Udtalelser med at sige, at en Lovgivning paa Fiskeriets Omraade er meget vanskelig. Og hvad er Skyld i dette? Selvfølgelig det, at Forholdene og Interesserne ere saa forskellige i de forskellige Dele af vore Vande, og at Fiskeribefolkningen er indbyrdes uenig. Der er dog et, hvorom Fiskeribefolkningen i det mindste som Regel er enig, og det er om at forlange den størst mulige Frihed til at drive Fiskeri, baade med Hensyn til Tid, Sted og Fiskeredskaber. Nu staar det ogsaa for mig saaledes, at man bør imødekomme Fiskernes Krav og Ønsker, vel at mærke, naar disse ere forsvarlige og fornuftige. Men ere Fiskernes Ønsker og Krav ufor-svarlige, bør og maa de ikke imødekommes af os, af Lovgivningsmagten. Thi imødekomme vi disse Krav, gøre vi Uret, og det vil i Tiden straffe sig og gaa ud over Fiskerne selv, for saa vil Fiskeriet jo til Dels blive ødelagt.

Naar vi overhovedet give Love for Fiskeriet, baade i Saltvand og i Ferskvand, sker det jo i en bestemt Hensigt. Hensigten er for det første at forhindre, at der bliver drevet Rovfiskeri, for det andet at sørge for, at den nuværende Fiskebestand kan blive bevaret, og for det tredie at søge om muligt at faa den nuværende Fiskebestand forøget. Naar man altsaa har denne Hensigt, maa man ville Mid-

lerne til at naa Maalet, men dette, tror jeg, flere Steder glipper. Saltvandsfiskeriet og Ferskvandsfiskeriet staa jo mange Steder i ret nøje Forbindelse med hinanden, og dersom der paa disse Punkter ikke hersker en vis Overensstemmelse i Lovgivningen, bliver denne forfejlet. Og det er netop et saadant Punkt, jeg vil tillade mig at omtale. Den Overensstemmelse, som bør være til Stede mellem Saltvandslovgivningen og Ferskvandslovgivningen, angaar særlig Fredningsbestemmelserne for visse Fiskearter. Og det er angaaende dette, jeg har tilladt mig at stille et Ændringsforslag. Disse Fiskearter ere Laks og Ørred. Jeg har tidligere omtalt disse to Fiskearter og nævnt, at de ere de mest værdifulde, vi have her i Landet. Det er derfor af stor Betydning, at vi have en god Bestand af denne Fisk. Nu er det imidlertid en sørgelig Kendsgerning, at netop denne Fiskeart [navnlig i de sidste 20 Aar er formindsket meget betydeligt, og der er ingen Tvivl om, at denne Formindskelse skyldes den Omstændighed, at vi aldrig have haft Fredningsbestemmelser, som have haft Gyldighed paa den Tid af Aaret, hvor de skulde have det. De Fredningsbestemmelser, vi hidtil have haft, have været ganske forfejlede, da de have ramt lige ved Siden af, hvor det har været Hensigten at ramme.

I Loven om Fiskeriet i Danmark af 1888 varer Fredningstiden for Laks og Ørred fra 1. December til 1. Februar, altsaa i to Maaneder, og i Ferskvandsloven af 1898 er Fredningstiden for disse Fisk fastsat til at gaa fra 1. November til 1. Januar. Der er den meget store Mangel ved disse Fredningstider, at de ikke passe, navnlig er Fredningstiden for Saltvandsfiskeriet ganske forfejlet, fordi Fredningstiden først begynder efter den Tid, da denne Fisk skulde fredes. Disse Fisk skulde fredes i den Tid, de lege, i den Tid de vandre op i det ferske Vand for at lægge deres Yngel. Men naar dette er Hensigten, og derom er der ikke Tvivl for nogen, maa man ogsaa ville de Midler, som ere nødvendige for at naa dette Maal. Maalet naas heller ikke ved den Fredningstid, som i Betænkningen under Nr. 55 er foreslaaet af Udvalget, men det skal jeg senere nærmere berøre.

Man kan sikkert gaa ud fra, at den Gang man i 1888 vedtog den nu gældende Lov for Saltvandsfiskeriet, havde man ikke det tilstrækkelige Kendskab til disse Fisks Vandring og Legetid, thi havde man den Gang haft det rette Kendskab, havde man